

Sven Linderot

Sverige i fara

Sammanfattning av Sven Linderots tal på CK-plenum 6-7 januari

Utgiven som broschyr av Arbetarkulturs förlag i början av 1939

Introduktion

Från sommaren 1934 fram till hösten 1939, då Sovjetunionen och Nazityskland slöt den s k *Molotov-Ribbentrop-pakten*, hade Moskva Nazityskland som huvudfiende. Den sovjetiska utrikespolitiken efterstävade under denna period antinazistiska allianser med de ”demokratiska” kapitaliststaterna (främst Storbritannien och Frankrike), samtidigt som Kommunistiska internationalen (Komintern) hade försvaret av den borgerliga demokratin (mot fascismen) i högsätet. Under denna s k *folkfrontsperioden* sökte kommunistpartierna allianser med alla, även borgerliga krafter, som framstod som antifascistiska. Den revolutionära fraseologin övergavs och kommunisterna påtog sig rollen som försvarare av den bestående borgerliga ordningen, även mot revolutionära tendenser, radikala strejker osv. Denna politiks konsekvenser blev särskilt tydlig i inbördeskriget i Spanien, där kommunisterna gick i spetsen för att förhindra en revolutionär utveckling – det gick det så långt att man skickade ut armén för att med våld riva upp kollektivjordbruk.¹

Alla Komintern-anslutna kommunistpartier måste givetvis tillämpa folkfrontspolitiken. SKP-ordföranden Sven Linderots tal visar hur de svenska kommunisterna försökte tillämpa denna politik i Sverige.

Valet står inte mellan kapitalism och socialism, utan mellan demokrati eller fascistisk diktatur. Huvuduppgiften är därför att försvara och stärka den borgerliga demokratin. I detta perspektiv måste man undvika utomparlamentarisk klasskamp (en sådan kan ju skrämja borgarna). I stället förespråkas en reformpolitik (”demokratisk framstegspolitik”), som ska genomföras via riksdagsbeslut. Stor vikt läggs vid samarbete med socialdemokratin. Därför förbjuder man kommunistiska särddemonstrationer 1:a maj (man ska gå med sossarna i stället) och stryker på så sätt ett blågult streck över en 20-årig tradition.

Sveriges oberoende är hotat och detta kräver en ”aktiv försvarspolitik”, dvs man vill stärka det svenska försvaret. Internationellt ska man verka för ”kollektiv säkerhet”, vilket inkluderar upprättandet av ett nordiskt försvarsförbund och närmare samarbete med Sovjetunionen.²

Linderot gör ett hästskt utfall mot det dåvarande Socialistiska Partiet (SP), som han kallar för ”trotskisternas svenska sekt” – behöver det påpekas att SP inte hade ett smack med trotskismen att göra?³ Detta parti, säger han, ”existerar för att hindra enheten bland arbetarna” och för att ”hetsa massorna mot Sovjetunionen ... mot kommunistiska partiet ... mot socialdemokratiska partiet”, allt ”i fascismens intresse”. Det är således reaktionärt att kritisera Stalins Sovjet, det svenska kommunistpartiet och (!) den svenska socialdemokratin.

En intressant detalj är att ”Sverige i fara” inte finns med i de två Linderot-samlingar som

¹ Se avsnittet ”Folkfrontserfarenheten” i [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) av Fernando Claudin. Där ges en ganska kortfattad, men ändå bra redogörelse för både folkfronten i Frankrike och inbördeskriget i Spanien.

² Mycket av denna politik hade man utformat tidigare: Jfr broschyren [Sverige åt folket](#) som gavs ut året innan.

³ [Socialistiska Partiet 1929-1945](#) av P-A Lundh ger en ganska kortfattad historik över SP. För en utförligare redogörelse, se [Gåtan Nils Flyg och nazismen](#) av Håkan Blomqvist

publicerats efter Andra världskriget: *Svensk arbetarrörelse i brytningstid: tal och skrifter i urval* (1949) och *Masslinjen: tal och skrifter av Sven Linderot* (1972). Uppenbarligen ansåg inte de som gjorde texturvalen att talet platsade bland de texter som man ville framhålla. Anledningen till detta kan man bara spekulera om.

SKP:s politik under 30-talets andra hälft behandlas översiktligt i artikelsamlingen [Zenit om SKP/VPK – en artikelsamling](#) (särskilt avsnittet ”Folkfrontspolitiken” i ”SKP och 30-talet”) och i [KOMMUNIST om SKP/Vpk](#) (avsnitten om folkfrontspolitiken i ”Under världspartiets fana”, s. 19-31).

Se även Yvonne Hirdman, [Sveriges Kommunistiska Parti och 2:a världskrigets första år](#), som behandlar frågan ur det annalkande världskrigets perspektiv.

Martin F i april 2012

SKP:s centralkommittémöte i januari 1939

Hotet mot Sverge.

Till synes är det ju ingenting särskilt som inträffat här i landet vilket kan ge anledning till oro. Konjunkturen har visserligen dalat under slutet av förra året, men de sista månaderna noteras vissa så kallade återhämtningstecken, och någon egentlig oro för ekonomisk kris eller inrepolitiska förhållanden som kan skaka samhället i sina grundvalar föreligger inte.

Men — inte ens borgarklassen känner sig lugn. Och arbetarklassen har aldrig haft större anledning till oro för framtiden än just nu.

Det har inträffat sådana händelser på den internationella politikens område, att ingenting skulle vara falskare än att tro, att vi lever under så kallade normala och lugna förhållanden. Det är inte bara de senaste årens ”normala störningar”, såsom fascisternas interventionskrig i Spanien, de japanska imperialisternas rövarkrig i Kina, ett och annat intermezzo ute i kolonierna, oroligheter i Palestina o. s. v., som anger för oss att vi befinner oss i det andra imperialistiska världskrigets

epok Det är dessutom och framförallt de fascistiska staternas erövrings- och undertryckningspolitik som utgör det stora faromomentet.

Hitler-Tysklands hot mot Norden, och den fara för Sverges nationella frihet och oavhängighet detta hot medför, är i dag huvudfrågan för Sverges folk.

Jag vill erinra om vad Kommunistiska Internationalen redan för tre och ett halvt år sedan, vid sjunde kongressen, sade till massorna i världen:

”De tyska fascisternas äventyrliga planer går ytterst långt och siktar på ett revanschkrig mot Frankrike, uppdelning av Tjeckoslovakien, annektion av Österrike, tillintetgörande av de baltiska ländernas självständighet, vilka de vill förvandla till uppmarschområden för ett överfall mot Sovjetunionen för lösslitande av Sovjetukraina från Sovjetunionen. De gör anspråk på kolonier och strävar att skapa en stämning för ett världskrig som skall föras för en nyuppdelning av världen.”

Sammanväringningen i München.

Det som främst karakteriserar den nuvarande situationen, och det som skärper den oerhörda fara inför vilken vi står, är den överenskommelse som gjordes mellan fyra stormakter i München den 29 september. Denna uppgörelse i München, där Chamberlain och Daladier med Hitler och Mussolini, kom överens om att stycka sönder Tjeckoslovakien, betyder i verkligheten inledandet av en ny era inom den europeiska politiken. Den betyder att Frankrike och England, som hittills har betraktats såsom ett visst värn emot den fascistiska expansionen förklarar sig beredda att sälja de små staterna i Europa åt Hitler.

Det är alltså klart att denna Münchenuppgörelse icke har avlägsnat krigsfaran utan skärpt den.

Det är till och med klart för den socialdemokratiska tidskriften Tiden. som i sitt senaste nummer behandlar den utrikespolitiska situationen och efter vissa utläggningar av förhållandena förklarar följande:

”Man torde lugnt kunna utgå från att hotet mot freden inte kommer att upphöra så länge Tyskland regeras nazistiskt.”

Det är typiskt att man ”lugnt” konstaterar detta.

För oss är det så mycket angelägnare att slå allarm — att visa faran som hotar. De små nordiska staterna är faktiskt i dag hotade till sin existens, och arbetarklassen i Norden vet vad det betyder. Vi behöver bara se på förhållandena i Nazityskland, bödelsyxorna, judepogromerna och koncentrationslägren för att veta vad som blir vår lott om de nordiska länderna undertryckes av Nazityskland.

1939 är icke 1914.

Det är i dag en annan situation än 1914. Vi måste därför också vidtaga andra åtgärder och se saker och ting på ett annat sätt än 1914.

Nordens gräns går i söder vid Sönderjylland. Men det är inte säkert att Danmark ovillkorligen kommer att undertryckas av Hitlertyskland före Sverge. Sverge har ju åtskilliga råvaror av sådan betydelse för Hitlertyskland, såsom exempelvis järnmalmen, som Danmark inte har, och i en viss krigssituation skulle Sverges territorium spela helt annan och större roll för Tyskland än det danska territoriet. Därför skall vi inte förlora oss i spekulationer över vilket av Nordens länder som är mest hotat. Alla Nordens länder är hotade — Sverge är i dag hotat av Hitlertyskland. Det

är nog.

Jag skall inte uppehålla mig vid alla de metoder som nazismen använder för att förbereda undertryckandet av Sverige, dess spionage, det undermineringsarbete som naziagenter av tysk och svensk nationalitet utövar här i landet. Man smusslar in nazistiska rasteorier och börjar spela ganska öppet med antisemitismen här i Sverige, där vi praktiskt taget inte haft någon judefråga. Det finns mängder av sådana saker som vi måste klargöra för massorna. Vi vågar med hänvisning till allmänt kända fakta vidhålla vad vi tidigare sagt, nämligen att *Sverges nationella oavhängighet är i fara och att Sverige står inför ett omedelbart hot från Hitlertysklands sida*. Tiden hastar och ingenting får försummas. Om Sverige skall bli en vasallstat eller en koloni under Tredje rikets barbariska regim, eller bevara sin nationella frihet och demokratiska samhällsordning, det är den stora frågan i dag, framförallt för den svenska arbetarklassen.

Detta måste vi såsom kommunistiskt parti ställa i centrum för massornas uppmärksamhet.

Aktiv fredspolitik eller kapitulation?

Därför är den utrikespolitik som svenska regeringen för i denna allvarliga situation, så ytterst betydelsefull. Jag kan först som sist karaktärisera den sandlerska utrikespolitiken såsom en kapitulationspolitik, ty i allt sitt görande och låtande såsom utrikesminister har herr Sandler under sista åren vandrat en väg som måste leda fram till den slutliga kapitulationen för Nazityskland. Tag ställningen till den kollektiva säkerheten. Ställningen till frågan om ett nordiskt försvarsförbund mot Nazitysklands hot. Se på Ålandsfrågan, där ju varje människa vet att endast Hitler kan ha intresse av att Åland befästes. Eller att man sänder en agent till Franco, som hatas i dag av svenska folket så intensivt som jag tror aldrig någon enskild person av politisk betydelse i världen någonsin blivit hatad. Långt in i borgerliga läger betraktar man med avsky, fasa och hat denna upprorsgeneral, som låter det spanska folket på tredje året genomgå de mest fasansfulla lidanden. Men den svenska utrikesledningen behagar, endast för att göra sig till lags för fascisterna, sända en officiell representant till Franco, trots massprotester från de svenska antifascisterna.

Och därvid vill man inbilla oss, att man följer en fredslinje. Denna undfallenhet för fascismen vill man vi skall uppfatta som en garanti för freden.

Jag tvivlar inte på att den svenska regeringen önskar bevara freden, men att dess så kallade neutralitetspolitik för till några framgångar för fredens sak, det är endast illusioner. Att bara tala om att man vill befrämja freden är inte nog. Hitler framställer sig alltid som "fredsvän". Chamberlain sålde ju också Tjeckoslovakien för att "bevara freden". Att deklarerera sin fredsvilja kan alltså regeringen bespara sig. Vi tvivlar inte på den, men däremot tvivlar vi på att dess utrikespolitik garanterar Sverges oavhängighet.

Kamp mot den inre reaktionen.

Kampen för en bättre utrikespolitik måste förbindas med kampen mot den inre reaktionen, för en bättre inrikespolitik. Vi är klara över att det i Sverige finns reaktionära grupper, som inte är ett spår bättre än vilka reaktionärer som helst i vilket land som helst. Det finns mer än en Franco i den svenska armen, och det finns många storfinansierare som ingenting har emot att finansiera en svensk Franco när situationen kunde anses kräva detta ur deras intressesynpunkt. Det är därför givet att kampen för freden och friheten är helt betingad av kampen *mot* den inre reaktionen, kampen mot kapitulanter och landsförrädiska element inom det egna folket.

Därför är det nödvändigt att göra rent hus med åtskilliga illusioner bland massorna. Höstens val gav de reaktionära partierna ett nederlag. Nassarna sopades nästan bort, och det blev ett stort

flertal för de borgerligt demokratiska partierna och arbetarpartierna. Därmed tror många att en verklig garanti skapats för en utveckling i demokratisk och frihetlig riktning här i landet. Naturligtvis är det en fördel att de reaktionära partierna är i minoritet. Men som marxister måste vi förstå att rösterna vid ett val icke är avgörande för reaktionens önskningsplaner. För den borgerliga reaktionen är det avgörande att bourgeoisins herravälde upprätthålles.

Vad gör regeringspartierna?

När det gäller Wallenberg och Kreuger och andra därmed jämförliga räcker det inte med bara valsedlar. Men koalitionsregeringen har slagit in på kapitulationens väg också gentemot den inre reaktionen. Några exempel:

För det *första* göres ingenting väsentligt för att kringskära, och ännu mindre för att bryta storfinansens herravälde över det svenska näringslivet och den svenska ekonomin.

För det *andra* låter man bourgeoisin behålla praktiskt taget alla kommandoposter i armé, flotta och statsförvaltning. Där sitter på högsta kommandoposter officerare som är reaktionens handgångna män. Ingenting göres för att uppnå någon förändring i detta förhållande. I den högre statsförvaltningen likadant. Inom polisväsendet är förhållandet detsamma, och polismakten spelar stor roll, eftersom man ger den allt större befogenheter — och politiska befogenheter. Praktiskt taget överallt sitter ju reaktionärer som chefer för polismakten.

För det *tredje* visar man otrolig tolerans mot fascismen här i landet. Till och med utländska nazioorganisationer bedriver sin verksamhet här utan att något göres för att hindra det.

För det *fjärde* söker man vägar och metoder för att avvärja arbetarklassen, det vill säga beröva arbetarrörelsen dess kampkraft. Tag till exempel Saltsjöbadenöverenskommelsen. Denna arbetsgemenskap är inte någon uppfinning av i dag. Men i sitt sammanhang är den en ytterst allvarlig sak. Med alla de väldiga maktmedel som Landsorganisationen, det socialdemokratiska partiet och dess press har till sitt förfogande går man in för en ”samarbetspolitik” som hindrar fackföreningarnas rörelsefrihet och hotar att göra fackföreningsmedlemmarna till betydelselösa nummerkarlar, vilkas intressen regleras uppifrån av ett fåtal ledare tillsammans med arbetsköparna.

För det *femte* tar sig kapitulationstendenserna uttryck i att man bebådar en reformpaus. Mitt i en för kapitalisterna glänsande konjunktur!

För det *sjätte* är det frenetiska motståndet som den socialdemokratiska ledningen utvecklar mot varje strävan till enhetsfront, till antifascistisk samling, till enhet och verklig masskamp för freden och friheten, inget annat än kapitulation för reaktionen.

Politisk kursförändring är nödvändig.

Om denna inre och yttre politik får fortsätta står ingenting mindre än landets nationella självständighet och folkets demokratiska fri- och rättigheter i omedelbar fara att förspillas. Om vi inte förstår denna fara och förmår mobilisera alla goda krafter emot densamma, kan vi bli överrumplade och den mest nattsvarta reaktion kan komma att härska också i detta land. Därför är det som kommunistiska partiet i dag måste säga till den svenska arbetarklassen: Det är hög tid att man nu genomför en annan politik. Det måste genomföras en politisk kursförändring. Det måste skapas en arbetarklassens enhetliga politik. Arbetarklassen måste rycka fram och ta inflytande, inte bara på inrikespolitiken utan också på utrikespolitiken.

Och hur skall detta ske? Först av allt måste man klargöra för massorna att det faktiskt förefinnes

en överhängande fara för Sverges oavhängighet, att det förefinnes en fara, att vi själva på vår egen rygg inom den närmare framtiden kan komma att få känna det fascistiska gisslet. Vi måste slå alarm. Vi måste finna möjligheter och metoder att klargöra denna fara för massorna.

Bort med pacifismen.

Av de illusioner som ännu behärskar massorna måste vi framför allt angripa de pacifistiska illusioner som ännu är tillfinnandes. Ytligt sett har de senaste årens utveckling befriat den svenska arbetarklassen från pacifistiska illusioner. Vi har inte längre märken med ett avbrutet gevär på rockslaget. Vi säger inte längre "fred till varje pris". Vi säger inte längre "krig är brodermord". Vi är inte motståndare till väpnad kamp mot fasciststater som anfaller fredliga nationer. Allt detta har ingett oss den uppfattningen att pacifismen är likviderad bland massorna i Sverige, vilket är en sanning endast till hälften. Det finns många pacifistiska illusioner som lever kvar. Den tro som finnes på möjligheterna till neutralitet i nuvarande situation, denna tro att om man bara är snäll emot fascisterna så får man nog vara i fred, denna förtröstan på att sandlerska neutralitetsproklamationer skall kunna skydda landet från krigsfara, är grundad på pacifistiska illusioner. Men fasciststaterna respekterar inga pacifistiska illusioner. Det spanska folket vill fred, men fasciststaterna vill det inte. Här gäller ordspråket: "Fred har du så länge din elake granne vill."

För kollektiv säkerhet.

Hur skall massorna kunna korsa Münchenkursen om vi inte förklarar detta för dem? Det är klart att detta måste vara utgångspunkten för vår politik. När massorna klart förstår farorna, då kommer de att kräva en annan utrikespolitisk kurs, fordra av regeringen att den inte fortsätter denna neutralitetssvindl, fordra av regeringen att den inte demagogiskt utnyttjar massornas fredsvilja för en politik som kan driva oss rakt i Hitlertysklands armar, och driva oss in i kriget på Hitlers sida. *Sverige måste söka samarbete med alla folk, länder och stater som står emot de fascistiska angriparna, som vill freden, och som vill försvara den.* Detta är innebörden i vår paroll om nordisk samverkan i ett försvarsförbund. Att inte massorna i Sverige, Norge, Danmark och Finland reagerar tillräckligt för denna paroll betyder inte att den är felaktig, utan det beror på att vi försummat klargöra faran, och utrota de pacifistiska illusionerna. Vi måste förbereda marken för de nordiska staternas sammanslutning i ett försvarsförbund mot hotet från söder, därför att detta är en livsfråga för oss alla.

Sovjetunionen är fredens och frihetens bålverk.

Det finns en stormakt på 180 miljoner människor som är fredsvänlig, den enda säkert pålitliga fredsmakten, nämligen Sovjetunionen. Vi måste djärvt och modigt propagera detta bland massorna. De små demokratiska staterna behöver Sovjetunionens stöd och hjälp. Massorna i det väldiga socialistiska landet är beredda inte endast att försvara sitt fosterland, sitt socialistiska uppbygge, utan även att visa solidaritet och räcka en hjälpende hand till massorna i andra länder i deras kamp för fred och frihet.

Vi måste mer energiskt bemöta sovjethetsen. Vi måste med de socialdemokratiska arbetarnas hjälp hindra att Göbbelspropagandan ges rum i den socialdemokratiska pressen. Vi måste vara på offensiven. Vi måste angripa sovjetfienderna i den socialdemokratiska pressen och var de än befinner sig såsom om de vore våra egna fiender, ty det är arbetarklassens sak, socialismens sak, som skadas, och fascismen som vinner på lögnerna om Sovjet och hetsen mot det internationella proletariats stora socialistiska fosterland.

Detta är massornas angelägenhet, inte bara kommunisternas. Man söker ännu smäda oss, och

fablar om att vi ”hämtar order från Moskva”. Det har man gjort i alla tider sedan den socialistiska revolutionen segrade. Vad bekommer det oss. Dessa smädelser går oss förbi. Vi vet att massorna känner att vi är bröder, att vi går arbetarklassens ärenden och kämpar för arbetarklassens sak. Att aldrig svika i kampen för vårt folks frihet och lycka är den enda ”order” vi känner.

Internationell solidaritet är en livsfråga.

Vi måste stärka kampen för hjälp åt Spanien. Det är sagt tusen gånger, men måste sägas om och om igen. Om vi tänker på vilken oerhörd betydelse Spanien har, om vi tänker på vilken roll det spelar för oss själva, för vårt eget folks framtid, att man håller fronten i Katalonien i dag mot Franco, om vi tänker på spanska folkets omätliga offer, då förstår vi att det är allvar när vi säger att vi måste stegra kampen för Spanien. Vi måste också hjälpa våra kamrater i länder där fascismen segrat. Vi måste med all kraft, om det än blir betungande, hjälpa våra tjeckoslovakiska bröder och de tyska antifascisterna i deras kamp mot Hitler.⁴

Vår insats i den internationella kampen mot fascismen kan inte skiljas från de nationella intressen som arbetarklassen i Sverge har. Vi försvarar Sverges oavhängighet inte minst därför att vi är internationalister, därför att vi vill en annan framtid än slaveriet under fascismen.

Vi måste popularisera tanken på en internationell arbetarkonferens, som vår ledare i Komintern, kamrat Dimitrov ställt parollen om. Då Daladier och Hitler, Chamberlain och Mussolini, kan organisera en internationell konferens för att förråda massorna, så skulle väl vi kunna organisera en konferens för att befrämja folkmassornas egna intressen.

Ingen reformpaus.

Vi måste på det inrikespolitiska området kräva att ingen reformpaus genomföres. Även om koalitionsregeringen genomfört en del reformer har arbetarna ingen anledning att slå sig till ro. I synnerhet som man redan nu kan räkna med att man söker sänka massornas levnadsstandard.

Tag en sådan reform som skall vara ”läst” — arbetslöshetsförsäkringen. Se på resultatet av omröstningen i Metallarbetareförbundet och säg att det inte finns någon basis för en enhetlig arbetarpolitik för bättre reformer. Arbetarmassorna är inte tillfredsställda.

Detsamma gäller ungdomen. Det finns en rad brännande krav som den uppväxande ungdomen kämpar för. Därför måste alla försök till ”reformpaus” bekämpas och massorna aktiviseras för en sådan politik som här skisserats.

En sådan politik från arbetarklassens sida skulle betyda en ny kurs utrikespolitiskt och inrikespolitiskt. Det skulle betyda att man började beskära storfinansens makt. En verklig, uppbyggande, demokratisk reformpolitik med Wallenberg, Kreuger och Wenner-Gren såsom bestämmande finns inte. Vi vill en demokratisk framstegspolitik, som syftar att driva reaktionen till baka, en demokratisk framstegspolitik som inom landet skapar förutsättningar för en bättre utrikespolitik, säkerställer landets oberoende och inte prisger det, säkerställer massornas intressen och inte prisger dem. Därför måste vi gå i spetsen för att skapa en arbetarklassens enhetliga politik.

Arbetarklassens bundsförvanter.

Arbetarklassen måste se till att få bundsförvanter i kampen för en sådan framstegspolitik. Utöver arbetarklassen finns ganska stora skikt vars omedelbara samverkan kan vinnas för en sådan

⁴ När Linderot höll detta tal återstod bara 20 dagar innan Barcelona kapitulerade (26 januari) och i mars var det spanska klasskriget slut – Franco stod som segrare. – *Red*

politik.

Regeringskoalitionen stöder sig på arbetare och bönder. Arbetarklassen måste tillsammans med dessa bondemassor utforma en sådan bondepolitik, att de breda lagren på landsbygden, småbönder, medelstora bönder, osv., kan få sina berättigade krav uppfyllda. Då skapar man en basis för en folkets front mot fascismen och kriget, för freden och framåtskridandet. Den stora arbetarrörelsen med den mäktiga Landsorganisationen som ryggrad måste skapa intimt samarbete med dessa bondemassor. Då kan förverkligas en folkets frihetsfront som ingen reaktionär kraft i världen kommer att kunna slå sönder.

Vi får inte heller glömma de mellanskikt, tjänstemän, hantverkare osv., som också känner sig oroade i dag. Den Antifascistiska Samlingen som nyss hållit sitt första stora möte, är ett uttryck för hur en mängd intellektuella yrkesutövare, akademiker, småborgerliga folkgrupper, i dag vill vara med och göra något, vill utträtta något för folkfriheten. Och arbetarklassen, som är van vid organisation, taktik osv., har här att gå i spetsen.

Den stora kooperativa rörelsen som omfattar en tredjedel av befolkningen kan vara en arbetarrörelsens mäktiga bundsförvant. Vi skall inte tänka oss de kooperativa organisationerna som kamporganisationer i samma mening som fackföreningar eller politiska partiorganisationer. Men det är klart att också den väldiga kooperativa rörelsen, *inom ramen av sitt program*, kan befördra strävandena för en folkfront mot fascismen.

Inom idrottsrörelsen finns också bundsförvanter att vinna för en svensk antifascistisk kamprörelse.

Arbetarklassen skulle med dessa bundsförvanter bli en hittills icke anad makt.

Partiets ställning till koalitionen.

Vilka konsekvenser medför dessa våra uppfattningar om den aktuella politiken ifråga om partiets ställning till den nuvarande regeringen? Skall vi dra den slutsatsen att det gäller att störta regeringen? Naturligtvis inte. Den politiska situationen här i landet är för närvarande sådan, att koalitionsregeringen endast kan sprängas av storfinansens och reaktionens krafter. Och arbetarklassen har inget intresse av en dylik förändring. Därför vidhåller vi att stödja regeringen mot reaktionära angrepp, men vi kritiserar sakligt dess åtgärder i de fall de är till skada för massorna.

Med detta har vi inte sagt, att den nuvarande koalitionsregeringen är den bästa regering som den borgerliga demokratin i Sverige kan prestera. Perspektivet måste vara att få en bättre regering, en verklig kampregering för de demokratiska krav, som utgör grundvalen för en enhetlig arbetarpolitik i Sverige. Redan i dag kanske en reorganisation av regeringen, där en eller annan minister ersättes med en bättre, skulle kunna medföra en förbättrad regeringskurs.

Jag tror att vår ståndpunkt till regeringen därmed är fullkomligt klar, och ingen kan påstå att den står i någon som helst motsättning till den politik vi föreslår eller den kritik vi utövar mot regeringskursen.

Enhetsfronten måste bli verklighet.

Mellan det kommunistiska partiet och det socialdemokratiska partiet i Sverige har ännu ingen enhetsfront kunnat upprättas. Kommunistiska ungdomsförbundet och socialdemokratiska ungdomsförbundet har heller ingen enhetsfront. Detta är en svaghet som den svenska arbetarklassen måste övervinna.

Kamrat Dimitrov säger i sin artikel till Sovjetunionens 21-årsjubileum bland annat följande, som

borde skrivas med eldskrift för massorna:

”För att sammansluta och stärka folkrörelsen mot fascismen måste arbetarklassen framför allt **upprätta enheten i sina egna led i kampen mot den gemensamma fienden**. Motståndarna till arbetarklassens enhet, motståndarna till den antifascistiska folkfronten, vilka de än må vara, under vilken mask de än må dölja sig, **måste avslöjas och jagas bort utan förskoning som den inre reaktionens och de fascistiska angriparnas medhjälpare. I nuvarande utomordentligt ansvarsfulla ögonblick får man inte inskränka sig till att blott predika arbetarklassens enhet. Enheten måste redan i dag förverkligas i praktiken, alla hinder måste sopas bort**. Det finns inte så få människor och organisationer, som är redo att tala om nyttan av enheten men inte att själva göra någonting för att förverkliga densamma.

Det skulle vara naivt att tro, att arbetarklassens aktionsenhet i nationell och internationell måttstock skulle vara möjlig utan outtröttlig kamp för förverkligandet av densamma. Man får inte hänge sig åt illusionen, att arbetarklassens enhet skulle kunna förverkligas utan kamp mot dess motståndare i arbetarrörelsens egna led, utan kamp mot motståndarna till socialismens land, mot bärarna av det borgerliga inflytandet på proletariatet, mot trotskisterna och fascismens alla andra agenter.”

Detta är allvarsord som vi alla måste ta till rättesnöre för vår verksamhet.

Varför har vi inte fått bättre resultat i kampen för enheten? Därför att vi inte funnit den rätta vägen till massorna för att övertyga dem om nödvändigheten av denna enhet. Ty enheten är ingen formell sak, utan en politisk nödvändighet i kampen mot fascismen.

Bättre metoder i enhetsarbetet.

Vårt parti skapades såsom ett vänstersocialdemokratiskt parti, och har sedan gått igenom en utvecklingsprocess fram till att vara ett kommunistiskt parti, sektion av Kommunistiska Internationalen, ett parti av annan typ än när det startade. Men genom hela denna tid har vissa traditioner uppstått, exempelvis att partiet är ett ”oppositionsparti” inom arbetarklassen. Men vi skall vara arbetarrörelsens avantgarde. Vi begränsar oss inte till att vara en oppositionsgrupp. Vi skall klargöra för massorna att vi är ett med dem, att kommunistiska partiet är arbetarklassens parti.

Har vi tillägnat oss dessa synpunkter i partiet? Nej, inte tillräckligt. Ger vi uttryck för detta i vår press och i våra föredrag? Nej, icke tillräckligt. Vi måste således frigöra oss från vissa dåliga traditioner och endast behålla våra goda revolutionära traditioner.

Tag ett exempel. Vi talar för enheten på arbetsplatsen och i fackföreningen. Så skall vi välja funktionärer eller styrelse, och så sätter vi upp partilistor och slåss på kniven mot socialdemokratiska partilistor. Detta är givetvis inte bara vårt fel. Det är på sätt och vis de objektiva omständigheternas fel, om paradoxen tillåtes. Det är klart att kampen för en riktig facklig politik ännu på åtskilliga håll måste utspelas under sådana former. Men vi kommunister måste visa att detta inte är som det skall vara. Vi måste mer demonstrera vår vilja till enhet.

Ett annat exempel. Våra 1-majdemonstrationer har i tjugio år varit splittrade. Första maj skapades för femtio år sedan av Andra Internationalen för att massorna skulle demonstrera i enhet för socialismen. Da reformismen framtvängde en splittring av arbetarrörelsen splittrades även majdemonstrationerna till fröjd för ingen inom arbetarklassen men till fröjd för hela reaktionen. Det är inte lätt att ändra en 20-årig tradition, så mycket mer som kampen mot reformismen är lika nödvändig i dag som för 20 år sedan. Men inför de faror som hotar i dag är det nödvändigt att övervinna splittringen 1 maj. Marscherar inte arbetarna mot kriget, mot fascismen, för socialis-

men, även under socialdemokratiska fanor 1 maj? Jo, det gör de. Då är frågan: Vilken motivering har kommunistiska partiet att ställa upp i särddemonstrationer för samma paroller? Jag tror inte att någon sådan motivering finns.

Jag tror att Centralkommittén bör uttala, att år 1939 kommer Sverges Kommunistiska Parti inte att organisera någon särddemonstration. Massorna kommer att förstå och uppskatta ett dylikt beslut.

Har vi därmed kapitulerat för Per Albin Hansson eller för reformismen överhuvudtaget? Nej, vi kapitulerat inte genom att gå i Fackliga Centralorganisationens eller socialdemokratiska arbetarkommunens demonstration den 1 maj. Med vår enhetspolitik, med våra enhetsparoller går vi in i dessa demonstrationer. Om detta är kapitulation, då är det kapitulation att kämpa för enhet överhuvudtaget, då är sjunde världskongressen en kapitulation och det har ingen påstått i vårt parti.

Enheten måste vara en fråga om handling, och genomför vi denna linje 1 maj så skall vi också få se att massorna kommer att närma sig vårt parti.

Likvidera trotskisternas svenska sekt.

Vi har här i landet fortfarande ett parti som visserligen för närvarande kan betraktas som en sekt, men som i alla fall ger ut en daglig tidning i Stockholm. Detta parti, Flygpartiet, ledes av trotskistiska naziagenter. Detta parti existerar för att hindra enheten bland arbetarna, för att söka spränga sönder de försök som göres att skapa enhetsfront mot fascismen. Deras tidning har som huvuduppgift att söka upphetsa massorna mot Sovjetunionen — i fascismens intresse, att hetsa massorna mot kommunistiska partiet — i fascismens intresse, att hetsa massorna mot socialdemokratiska partiet — i fascismens intresse. Detta parti under Flygs ledning måste likvideras. Flygpartiets betydelse som skadegörare inom arbetarrörelsen får ej underskatta. Kom ihåg Stalins ord: ”Det behövs 1,000 man för att bygga en bro men bara en man för att spränga den.” Denna roll av brosprängare spelar Flygpartiet. Så länge det existerar har vi försummat vår uppgift i kampen mot trotskismen. De socialdemokratiska arbetarna måste övertygas att denna ”femte kolonn” måste likvideras. Arbetarna i Flygpartiet måste övertygas att ansluta sig till kommunistiska eller socialdemokratiska partiet.

Stärk partiet.

En viss sorglöshet och självbelåtenhet finns i vårt parti. Det är farligt. Ty vi har stora fel och brister som måste avhjälpas. Framför allt — vi måste lära. Vi måste utveckla vårt tänkande, förstå mera och kunna mera. Vi måste höja den ideologiska nivån och bättre än hittills tillägna oss marxismen-leninismens teori. Den måste bli ledstjärnan i vårt handlande, i allt vårt görande och låtande.

Den svenska arbetarrörelsen har alltid varit svag i teorin. Det är hög tid att skapa den andliga rustning, som behövs för att föra den svenska arbetarklassens kamp till seger. Om vi inte har marxismen-leninismens rustning kan massorna inte segra i kampen för friheten, för revolutionen, för proletariats diktatur, för socialismen.

Med segerviss optimism går vi att lösa våra uppgifter. Vårt perspektiv är tecknat av kamrat Dimitrov i hans novemberartikel:

”Det finns inte och kan inte finnas någon kraft i världen, som skulle kunna vrida tillbaka den historiska utvecklingens hjul. Framtiden tillhör inte den nedgående, ruttnande kapitalismen och dess stinkande, giftiga kloak — fascismen — utan den uppåtgående socialismen, på vilken alla arbetande i hela mänskligheten har sina blickar riktade.”